

Arrest

nr. 162 395 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr.148 492 van 25 juni 2015

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en dient op 4 april 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. Nadat vingerafdrukkenonderzoek had aangetoond dat verzoeker reeds in Hongarije en in Oostenrijk werd geregistreerd, werd een verzoek tot overname gericht aan de Hongaarse autoriteiten op 15 april 2015. Op 22 april 2015 hebben de Hongaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de

Belgische autoriteiten dat betrokkene op 14 februari 2015 een asielaanvraag had ingediend maar dat hij kort nadien verdween en dat, als gevolg hiervan, zijn procedure op 14 april 2015 werd stopgezet.

1.3. Op 11 juni 2015 wordt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, betekend aan verzoeker op 12 juni 2015. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : [...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 06.04.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 07.04.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Kaga op 01.01.1980.

Uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Hongarije, er vervolgens asiel heeft aangevraagd en nadien eveneens in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 22.04.2015 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.04.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2015. Betrokkene verklaarde dat hij nergens vingerafdrukken heeft laten nemen. Betrokkene werd er op gewezen dat uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 blijkt dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Hongarije en Oostenrijk en wat hier zijn verklaring voor was. Betrokkene verklaarde vervolgens dat dit klopt maar dat hij daar niet wou blijven en dat hij in Oostenrijk geslagen werd en verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven en dat hij na 24 uur mocht vertrekken. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij in Hongarije en Oostenrijk asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.04.2015 dat hij ongeveer twee jaar eerder Afghanistan per auto verlaten zou hebben en naar Iran reisde waar hij ongeveer tien dagen later zou zijn aangekomen. Vanuit Iran zou betrokkene vervolgens verder gereisd zijn naar Turkije waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Vervolgens zou betrokkene vanuit Turkije per boot naar Griekenland gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer achttien maanden in Griekenland verbleven zou hebben illegaal in een gevangenis. Vanuit Griekenland zou betrokkene vervolgens via Macedonië en Servië naar Hongarije gereisd zijn waar hij tien dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en hij er asiel aanvroeg en vervolgens tien dagen illegaal op straat verbleven zou hebben alvorens naar Oostenrijk te reizen waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven en er geslagen zou zijn en er asiel heeft aangevraagd maar na 24 uur zou hebben mogen vertrekken. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene vervolgens per trein naar Italië gereisd zijn waar hij één dag verbleven zou hebben. Vanuit Italië zou betrokkene per trein naar Frankrijk gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn aangekomen en vanwaar hij vervolgens per bus naar België reisde en hij op 06.04.2015 zou zijn aankomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden wegens het illegaal inreizen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een asielaanvraag in Hongarije en nadien Oostenrijk, werd voor betrokkene op 15.04.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de

basis van art. 18§1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 22.04.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 14.02.2015 effectief een asielaanvraag heeft ingediend maar dat hij kort nadien verdween en dat als gevolg hiervan zijn procedure op 14.04.2015 werd stopgezet. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene in Hongarije op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de naam Kharguni Shamsurahman met geboortedatum 01.01.1975. Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene doelbewust getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen stelde betrokkene dat niet wil terugkeren. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Oostenrijk werd geslagen door de politie en dat de mensen er niet vriendelijk waren en dat hij nog liever zelfmoord pleegt dan terug te keren naar Oostenrijk. Betrokkene verklaarde verder dat Hongarije geen normaal land is en hij daar ook niet naartoe wil (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene ingeroepen redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten, niet aan de orde zijn. Hongarije, en niet Oostenrijk, is de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Betrokkene brengt van zijn verklaringen ten opzichte van Oostenrijk bovendien ook niet het minste begin van bewijs aan. De ten opzichte van Oostenrijk aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat Hongarije geen normaal land is en hij ook niet terug naar Hongarije wil, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont waar zijn verklaring dat Hongarije geen normaal land is, enig verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije (Márta Pardavi,

Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013), blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.04.2015 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat hij heeft samengewerkt met Belgische soldaten en Belgen vriendelijke mensen vindt en hij daarom naar hier kwam (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat hij in Afghanistan met Belgische soldaten samengewerkt zou hebben en Belgen vriendelijke mensen vindt, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat deze OK is (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen.”

1.4. De tenuitvoerlegging van deze beslissing werd geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 148 492 van 25 juni 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert onder meer een schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt wat volgt:

“De beslissing stelt letterlijk dat verzoeker zijn asielprocedure reeds is stopgezet, maar besteedt hier totaal geen aandacht aan.

Echter is dit uiterst cruciaal.

Nu verzoeker zijn asielprocedure werd stopgezet, is er momenteel geen hangende asielprocedure.

Verzoeker zal een nieuwe aanvraag moeten indienen. Echter is er geen garantie dat deze aanvraag in overweging zal genomen worden.

Uit de rapporten toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat elk nieuwe asielaanvraag nieuwe element of feiten moet inroepen.

Verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten, zonder een effectieve beoordeling. Toch heeft verzoeker geen enkele garantie dat hij ooit een beoordeling ten gronde krijgen.

De beslissing verwijst ook meermaals naar de aangepaste wetgeving sinds juli 2013.

Vanaf 1 juli 2013 voorziet de asielwet in ‘asielDETENTIE’. De nieuwe wet voorziet ook in vasthoudingsgronden voor asielzoekers bij een eerste aanvraag en terugkeerders onder de Dublin III-verordening.

Verzoeker loopt bijgevolg gedetineerd te worden.

Bovendien voorziet de nieuwe wetgeving niet in afdoende rechtsmiddelen tegen een negatieve beslissingen.

Nochtans verplicht artikel 13 van het EVRM de lidstaten het recht om een daadwerkelijk rechtsmiddel te voorzien.

Als een asielzoeker een aanvraag indient na het intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of schriftelijk) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, leidt gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch tot de schorsing van de terugkeer.

Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetten van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Hongarije past de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III-verordening niet correct toe.

Er dreigen meerde schendingen ten aanzien van verzoeker zijn rechten bij een gedwongen terugkeer.

4.9.

Verzoeker zijn redenering werd reeds gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op datum van 25/06/2015 kende de Raad een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid toe in het arrest met nummer 148492.

De Raad kende de schorsing toe nu niet bleek dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een correcte en zorgvuldige feitenvinding en dat een gebrek in de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk werd gemaakt.

Het arrest stelt dat:

“2.2.5. De Raad stelt vast dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, wat met name inhoudt dat het verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog hangende is. Anderzijds en in tegenstelling hiermee blijkt uit het terugnameverzoek dat de asielprocedure van verzoekende partij werd afgesloten in Hongarije. De bestreden beslissing meldt beide (tegenstrijdige) vaststellingen en citeert uit het terugnameverzoek van 24 april 2015 “dat zijn procedure op 14.04.2015 werd stopgezet” (opgesteld in het Engels: “His procedure was ceased”) zonder enige gevolgtrekkingen inzake deze cruciale tegenstelling te maken. De verwerende partij verwijst in verband met de toegang tot de asielprocedure wel terecht naar het ‘Asylum Information Database – National Country Report Hungary’ up-to-date februari 2015. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier en betreft het meest recent voorliggende stuk in onderhavige zaak.

2.2.5.1. Uit voormeld rapport blijkt omtrent de procedure inzake Dublinterugkeerders als volgt [vrije vertaling]: “Tot januari 2013 waren er ernstige hindernissen voor asielzoekers die teruggestuurd werden van een andere lidstaat naar Hongarije om terug toegang te krijgen tot de asielprocedure. Asielzoekers die terugkeerden ten gevolge van een terugnameprocedure werden door de Hongaarse autoriteiten niet automatisch beschouwd als asielzoekers. Zij moesten opnieuw een aanvraag indienen eenmaal terug in Hongarije. Het werd vereist dat de asielzoekers nieuwe elementen aantoonden die hun aanvraag ondersteunden, welke zij niet hadden kunnen opwerpen in hun oorspronkelijke aanvraag. De navolgende aanvraag leidde niet automatisch tot schorsing van de verwijdering wanneer de OIN of de rechtbank in haar vorige beslissing oordeelde dat non-refoulement gronden niet van toepassing waren. De term navolgend wees op een aanvraag nadat een vorige asielaanvraag werd afgesloten met een definitieve beslissing of niet werd voortgezet, zijnde afgesloten zonder een beslissing over de grond van de aanvraag, bijvoorbeeld omdat een persoon verdwenen was tijdens het behandelen van zijn aanvraag. In de meeste gevallen, wanneer een persoon terugkwam in Hongarije, werd het afleveren van een verwijderingsbevel automatisch gevolgd door een administratieve vasthouding. Daardoor waren asielzoekers die teruggestuurd werden naar Hongarije onder de Dublin Verordening in het algemeen niet beschermd tegen verwijdering naar derde landen, zelf indien de gronden van hun asielaanvraag nog niet werden onderzocht.(...)”

Ten gevolge van de wijzigingen in de wetgeving, welke in werking zijn getreden in januari 2013, kan verwijdering niet langer opgelegd worden aan asielzoekers gedurende de asielprocedure. Tussen januari en juli 2013 konden asielzoekers niet vastgehouden worden om de tenuitvoerlegging van de verwijdering te verzekeren wanneer zij hun eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding, in de praktijk was dit voor het einde van hun eerste interview afgenomen door de politie. Asielzoekers, die terugkeerden naar Hongarije onder de Dublin Verordening, werden niet vastgehouden tenzij ze reeds een afgesloten zaak hadden in Hongarije. Vanaf 1 juli 2013 voorziet de asielwet ‘asielDETENTIE’. Deze wijzigingen voorzien de gronden voor vasthouding van asielzoekers zijn ook van toepassing op hen die een eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding of terugkeer in de Dublin procedure.

De Dublinterugkeerders worden nu toegang tot de asielprocedure en een volledig onderzoek van hun aanvraag verzekerd. Echter, als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of schriftelijk) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, leidt gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetten van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Hongarije past de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening niet correct toe. Als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, wordt de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen. De OIN beschouwt een beslissing als definitief als de beroepstermijn verstreken is en zal de aanvrager geen mogelijkheid geven om een beroep te initiëren ondanks het verlopen van de termijn (strijdig met de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening). Dit is vooral problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen een navolgende aanvraag moeten indienen en zij zullen geen recht hebben op opvangmogelijkheden. Meer nog, (...), in het geval hun navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen worden, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van hun verwijdering van het land.”

2.2.5.2. Uit voormelde informatie blijkt, zoals de verwerende partij stelt, dat Dublinterugkeerders toegang krijgen tot de asielprocedure en hun asielaanvraag onderzocht wordt. Echter, verwerende partij blijft bij een gedeeltelijke lezing van het door haar geciteerde rapport en gaat voorbij aan hetgeen hierboven wordt geciteerd en waaruit blijkt dat een asielzoeker die een navolgende aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of schriftelijk) en waarvan de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, geen schorsend beroepsmogelijkheid heeft. Immers gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting van de procedure heeft geen schorsend effect, wanneer de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Hoewel het niet geheel duidelijk is wat onder een 'gestopte' procedure dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende (zoals in casu) of schriftelijke intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd van de (eerste) asielaanvraag.

Verder blijkt uit het voormelde AIDA-rapport ook [Vrije vertaling]: "in de volgende gevallen hebben personen met een navolgende asielaanvraag geen recht op opvang en werk zoals andere asielzoekers:

- de navolgende aanvraag werd ingediend na niet-verderzetting (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag die onontvankelijk of manifest ongegrond wordt bevonden;
- de navolgende aanvraag ingediend na finale verwerping van de vorige aanvraag;
- de navolgende aanvraag ingediend na niet verderzetten (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag waarbij de Hongaarse autoriteiten of rechtbank in de laatste beslissing oordeelden dat het verbod van refoulement niet van toepassing was).

Gelet op de (gebrekkige) informatie over de procedure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije, over wat dient begrepen te worden onder een 'gestopte zaak' en wanneer een aanvraag van een Dublinterugkeerder wordt beschouwd als een navolgende aanvraag en gelet op de informatie in het terugnameakkoord dat stelt dat de asielprocedure van de verzoekende partij werd stopgezet, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing steunt op onderling strijdige gegevens. De verwerende partij kon er aldus prima facie niet zonder meer van uitgaan dat de aanvraag van de verzoekende partij nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing, zodat de bestreden beslissing gesteund op dergelijke veronderstelling, gebrekkig is.

2.2.5.3. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar andere rapporten waaronder van het UNHCR van december 2012 waaruit blijkt dat asielaanvragen van Dublinterugkeerders die nog niet onderzocht en beslist werden in Hongarije, zijnde de zaken waarvoor nog geen definitieve ten gronde beslissing over de grond van de aanvraag tot internationale bescherming werd genomen, onderworpen worden aan een ten gronde onderzoek bij hun terugkeer, indien zij een formele aanvraag tot het hervatten van het onderzoek van hun eerder ingediende aanvraag indienen, stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport van recentere datum is zodat de verwerende partij niet dienstig naar het rapport van het UNCHR inzake kan verwijzen, nu de erin opgenomen informatie genuanceerd wordt in het AIDA-rapport.

2.2.5.4. Uit het AIDA-rapport blijkt prima facie dat aangezien een asielaanvraag van de Dublinterugkeerder een als een navolgende asielaanvraag wordt beschouwd enkel de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening wordt toegepast indien hij terugkeert tijdens de beroepstermijn. Dit is vooral problematisch waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid van de asielzoeker of nadat hij Hongarije verlaten heeft, hij hiervan niet op de hoogte was en geen tijdig beroep kon instellen. Aldus rest terugkeerders enkel de mogelijkheid om een navolgende aanvraag in te dienen met als gevolg dat ze geen recht hebben op opvangmogelijkheden en de beroepsprocedure tegen de verwerping of niet verderzetting van de navolgende asielaanvraag geen schorsende werking heeft.

Er kan dus prima facie niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht."

Verder stelt hij:

"De Raad volgt verzoeker zijn uiteenzetting in het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De Raad onderlijnt het feit dat verwerende partij de bestreden beslissing niet gebaseerd heeft op alle elementen eigen aan verzoeker zijn dossier.

Meer specifiek stelt de raad dat verwerende partij voorbij gegaan is aan het feit dat verzoeker zijn asielaanvraag gestopt is.

Hoewel niet geheel duidelijk is wat onder een 'gestopte' procedure dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende (zoals in casu) of schriftelijke intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een onderzoek ten gronde van het asielrelaas is gebeurd bij de (eerste)asielaanvraag.

De verwerende partij kon er niet zonder meer van uitgaan dat de aanvraag van de verzoekende partij nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing.

Dit heeft zware gevolgen.

Vooreerst is er in de Hongaarse wetgeving voorzien in detentiemogelijkheden voor Dublin-terugkeerders.

Verder is er geen garantie dat verzoeker zijn asielaanvraag ten gronde zal beoordeeld worden.

Tot slot is er ook geen garantie dat verzoeker effectief een schorsende beroepsmogelijkheid heeft.

Nu niet zonder meer kan gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, werd de schorsing toegekend."

2.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande als volgt in haar nota:

"In een volgend onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de asielprocedure in Hongarije reeds is stopgezet, en dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging daar geen aandacht aan besteed.

Er zou geen garantie zijn dat de asielprocedure ten gronde zal worden bekeken, nu wellicht nieuwe elementen zullen moeten worden aangevoerd.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging hierbij een verkeerde lezing hanteert van de in casu bestreden beslissing.

Het weze herhaald dat de Hongaarse autoriteiten zich uitdrukkelijk hebben akkoord verklaard met de terugname in toepassing van artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013.

Voormeld artikel luidt als volgt:

"een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

In concreto betekent dit aldus dat de Hongaarse autoriteiten de asielaanvraag die eerder werd ingediend door de verzoekende partij, zal verderzetten.

Door het uitdrukkelijk aanvaarden van het overnameverzoek op grond van voormeld artikel wordt door de Hongaarse autoriteiten impliciet doch zeker erkend dat de voorgaande ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een inhoudelijke beoordeling en van een definitieve beslissing.

Verweerder verwijst ter zake naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat haar verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is. Verzoekende partij zal blijkens het dossier aan de Hongaarse autoriteiten worden overgedragen te Budapest en blijkens de stukken van het administratief dossier werd een laissez-passer (vervangend reisdocument) opgesteld voor de Dublinoverdracht." (eigen vetschrift en onderlijning) (R.v.V dd. 27.05.2015 nr. 146.593)

Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat er geen waarborg zou worden geboden dat de asielaanvraag effectief wordt behandeld.

Uit het uitdrukkelijk overnameverzoek dat is gesteund op artikel 18(1) b Dublin III Vo blijkt alvast dat Hongarije zulks waarborg biedt.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het UDN-arrest nr. 148.492 dd. 25.06.2015 motiveert tegen de uitdrukkelijke bepaling van artikel 18(1) b in, en verkeerdelijk enkel rekening houdt met een bepaald stuk uit het administratief dossier waaruit zou blijken dat de asielprocedure reeds werd afgesloten.

De uitdrukkelijke overname uit hoofde van Hongarije doet echter besluiten dat de aangevangen asielprocedure verder zal worden gezet.

Daarnaast blijkt uit de in casu bestreden beslissing dat ook voldoende waarborgen worden geboden nopens de asielprocedure en de eventuele beroepsmogelijkheden."

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt in eerst instantie vast dat in het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten van 22 april 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, het volgende wordt gesteld:

"Hereby we kindly inform you that the above mentioned person applied for asylum in Hungary on 14.02.2015 but shortly after he absconded. His asylum procedure was ceased on 14.04.2015".

Dit wordt ook zo weergegeven in de bestreden beslissing:

"Op 22.04.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 14.02.2015 effectief een asielaanvraag heeft ingediend maar dat hij kort nadien verdween en dat als gevolg hiervan zijn procedure op 14.04.2015 werd stopgezet."

Kernvraag is dus of onder *"his asylum procedure was ceased"*, in tegenstelling tot wat volgt uit artikel 18.1.b van verordening 604/2014 (de aanvraag is nog in behandeling), kan begrepen worden dat de zaak gesloten is en de asielaanvraag van de verzoeker bij overdracht naar Hongarije beschouwd zal worden als een navolgende asielaanvraag, met alle gevolgen van dien.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing onder meer naar het 'Asylum Information Database – National Country Report Hungary' up-to-date februari 2015. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier en is het meest recent voorliggende stuk in de zaak.

Uit dit rapport blijkt omtrent de procedure inzake Dublinterugkeerders wat volgt:

"Until January 2013, there were serious obstacles for asylum seekers who were transferred back from another State to Hungary to re-access the asylum procedure. Asylum seekers returned under a take back procedure were not automatically considered by the Hungarian authorities as asylum seekers. They had to re-apply for asylum once they returned to Hungary. Applicants were required to show new elements in support of their claims, which they could not have raised in their initial applications. Subsequent applications did not trigger automatic suspension of returns, if the OIN or a court in its previous decision decided that non-refoulement grounds were not applicable. The term "subsequent" referred to an application submitted once a previous asylum procedure has been closed with a final decision or has been discontinued, i.e. closed without a decision on the merits of the claim, e.g. because the person absconded during the processing of their application. In most cases, upon return to Hungary, the issuance of a deportation order was automatically followed by administrative detention. As a result, asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin Regulation were generally not protected against deportation to third countries, even if the merits of their asylum claims had not yet been examined."

(Vrije vertaling: Tot januari 2013 waren er ernstige hindernissen voor asielzoekers die teruggestuurd werden van een andere lidstaat naar Hongarije om terug toegang te krijgen tot de asielprocedure.

Asielzoekers die terugkeerden ten gevolge van een terugnameprocedure werden door de Hongaarse autoriteiten niet automatisch beschouwd als asielzoekers. Zij moesten opnieuw een aanvraag indienen eenmaal terug in Hongarije. Het werd vereist dat de asielzoekers nieuwe elementen aantoonden die hun aanvraag ondersteunden, welke zij niet hadden kunnen opwerpen in hun oorspronkelijke aanvraag. De navolgende aanvraag leidde niet automatisch tot schorsing van de verwijdering wanneer de OIN of de rechtbank in haar vorige beslissing oordeelde dat non-refoulement gronden niet van toepassing waren.

De term navolgend wees op een aanvraag nadat een vorige asielaanvraag werd afgesloten met een definitieve beslissing of niet werd voortgezet, zijnde afgesloten zonder een beslissing over de grond van de aanvraag, bijvoorbeeld omdat een persoon verdwenen was tijdens het behandelen van zijn aanvraag. In de meeste gevallen, wanneer een persoon terugkwam in Hongarije, werd het afleveren van een verwijderingsbevel automatisch gevolgd door een administratieve vasthouding. Daardoor waren asielzoekers die teruggestuurd werden naar Hongarije onder de Dublin Verordening in het algemeen

niet beschermd tegen verwijdering naar derde landen, zelf indien de gronden van hun asielaanvraag nog niet werden onderzocht.)

“Before the changes in January 2013, even though a Dublin returnee was accepted into the asylum procedure, his application might not have been examined on the merits when they had originally arrived in Hungary via Serbia, which the OIN considered a safe third country. In such cases the asylum application was rejected at the admissibility stage and deportation to Serbia ordered by OIN was carried out. The result of this policy was that asylum seekers were returned to Serbia without an in-merit examination of their claim in any EU Member State. However, in autumn 2012, the OIN changed its position, and no longer considers Serbia a safe third country.”

(Vrije vertaling: Voor de wijzigingen in januari 2013, zelfs indien de Dublinterugkeerder toegelaten werd tot de asielpprocedure, was het mogelijk dat de aanvraag niet onderzocht werd op zijn gronden wanneer de persoon oorspronkelijk aangekomen was in Hongarije via Servië, wat de OIN beschouwde als een veilig derde land. In dergelijke zaken werd de asielaanvraag verworpen in de ontvankelijkheidsfase en werd de verwijdering naar Servië bevolen door OIN, uitgevoerd. Het resultaat van dergelijk beleid was dat asielzoekers teruggestuurd werden naar Servië zonder een ten gronde onderzoek van hun aanvraag door een EU lidstaat. In augustus 2012 echter veranderde de OIN haar beleid en werd Servië niet langer beschouwd als een veilig derde land.]

“Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure. Between January and July 2013 they could not be detained to ensure the execution of the deportation order when they submitted their first asylum application immediately upon apprehension; in practice this was before the end of their first interview undertaken by the police. Asylum seekers, who were returned to Hungary under the Dublin Regulation, were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary. From 1 July 2013, pursuant to Act XCIII of 2013, the Asylum Act provides for “asylum detention”. These amendments provide the grounds for detention of asylum seekers, applicable also to those who submit their first asylum application immediately upon apprehension or return in the Dublin procedure.”

(Vrije vertaling: Ten gevolge van de wijzigingen in de wetgeving, welke in werking zijn getreden in januari 2013, kan verwijdering niet langer opgelegd worden aan asielzoekers gedurende de asielpprocedure. Tussen januari en juli 2013 konden asielzoekers niet vastgehouden worden om de tenuitvoerlegging van de verwijdering te verzekeren wanneer zij hun eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding, in de praktijk was dit voor het einde van hun eerste interview afgenomen door de politie. Asielzoekers, die terugkeerden naar Hongarije onder de Dublin Verordening, werden niet vastgehouden tenzij ze reeds een afgesloten zaak hadden in Hongarije. Vanaf 1 juli 2013 voorziet de asielwet ‘asieldetentie’. Deze wijzigingen voorzien de gronden voor vasthouding van asielzoekers en zijn ook van toepassing op hen die een eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding of terugkeer in de Dublin procedure.)

“Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim. However, if an applicant submits their application after a withdrawal of a previous application (tacitly or in writing) and the subsequent application is found inadmissible or manifestly unfounded, judicial review against this decision does not trigger automatic suspension of return. Judicial review against rejection or dismissal of subsequent applications submitted after a final refusal or final discontinuation of the procedure also does not have a suspensive effect, if the Hungarian authority or court decided that the prohibition of refoulement was not applicable.”

[Vrije vertaling: De Dublinterugkeerders worden nu toegang tot de asielpprocedure en een volledig onderzoek van hun aanvraag verzekerd. Echter, als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, leidt gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet verderzetten van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.]

“Hungary does not properly apply the last paragraph of the Article 18(2) of the Dublin III Regulation. If a person left Hungary after their asylum application was rejected and the person did not appeal, the third paragraph of Article 18(2) of Dublin regulation is applied but only if the person returns still in time for

making an appeal. The OIN therefore considers a decision final if the deadline for appeal has passed and would not give the applicant the possibility to initiate the appeal despite the expiration of the deadline (contrary to the third paragraph of Article 18(2) of Dublin III Regulation). This is particularly problematic in case the rejection was issued in absentia and therefore the person did not even know about it and could not appeal. Such returnees will have to submit a subsequent application and they would not be entitled to reception conditions. Moreover, according to the Section 54(3) of the Asylum Act, in case their subsequent application is discontinued or rejected, the appeal against the discontinuation or rejection does not have a suspensive effect on their removal from the country."

[Vrije vertaling: Hongarije past de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening niet correct toe. Als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, wordt de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen. De OIN beschouwt een beslissing als definitief als de beroepstermijn verstreken is en zal de aanvrager geen mogelijkheid geven om een beroep te initiëren ondanks het verlopen van de termijn (strijdig met de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening). Dit is vooral problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen een navolgende aanvraag moeten indienen en zij zullen geen recht hebben op opvangmogelijkheden. Meer nog, (...), in het geval hun navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen wordt, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van hun verwijdering van het land.]

Uit voormelde informatie blijkt, zoals de verwerende partij ook aanhaalt in de bestreden beslissing, dat Dublinterugkeerders nu toegang tot de asielprocedure krijgen alsook dat er een volledig onderzoek van hun asielaanvraag is. Echter gaat zij voorbij aan het feit dat uit dezelfde bronnen blijkt dat als een asielzoeker een aanvraag indient na het intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was. Een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag is een mogelijkheid en in dit geval wordt een nieuwe aanvraag beschouwd wordt als een navolgende aanvraag, zo ook na een definitieve weigering of een definitieve niet verderzetting. Hoewel het niet duidelijk is wat onder een 'gesloten zaak' dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag.

Hieruit blijkt dat een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag.

Verder blijkt uit het voormelde AIDA-rapport ook:

(Vrije vertaling): in de volgende gevallen hebben personen met een navolgende asielaanvraag geen recht op opvang en werk zoals andere asielzoekers:

- de navolgende aanvraag werd ingediend na niet-verderzetting (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag die onontvankelijk of manifest ongegrond wordt bevonden;
- de navolgende aanvraag ingediend na finale verwerping van de vorige aanvraag;
- de navolgende aanvraag ingediend na niet verderzetten (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag waarbij de Hongaarse autoriteiten of rechtbank in de laatste beslissing oordeelden dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is het feit dat de Hongaarse autoriteiten het terugnameverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 18.1 (b) van de verordening 604/2013, in weerwil van wat de verwerende partij wil laten geloven, niet doorslaggevend om te kunnen concluderen dat de betrokkene na de terugkeer niet een navolgende aanvraag zal moeten indienen, met alle gevolgen vandien. Zelfs indien het correct is dat dit artikel veronderstelt dat asielaanvragen, ingediend in de lidstaat die aanvaardt, nog hangende zijn, is het een feit dat het administratief dossier en de bestreden beslissing deze veronderstelling tegenspreken én dat uit de stukken blijkt dat de Hongaarse asielinstanties de toepasselijke reglementering niet steeds correct toepassen. De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd waar zij stelt dat weliswaar werd vermeld, maar verder geen aandacht werd besteed aan de melding van de Hongaarse autoriteiten dat de asielprocedure werd stopgezet, zodat niet zonder meer kon worden gesteld dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal

behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Minstens kan daaruit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden afgeleid

Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2015 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS